

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 27 maja 2019 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2016 r. w W. T. B. oraz P. S. postanowili udać się samochodem marki T. (...) do Centrum Handlowego Galeria (...)

w W. przy ul. (...). Samochód stanowił własność T. B.. Mężczyzna zaparkował samochód w okolicy Al. (...), w pobliżu stacji benzynowej oraz głównego wejścia do Galerii (...). Po wejściu do centrum handlowego (...) przekazał kluczki do pojazdu P. S.. Następnie mężczyźni działając w krótkich odstępach czasu

w celu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia odzieży o łącznej wartości 2 774,99 złotych. Ze sklepu (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kurtki męskiej koloru niebieskiego o wartości 299 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Ze sklepu (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia spodni męskich o wartości 449 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Ze sklepu H (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia czterech sztuk majtek damskich oraz czterech sztuk majtek

w zestawie po trzy sztuki o łącznej wartości 359,20 złotych na szkodę H. & M. S..

z o.o. Ze sklepu (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia trzynastu sztuk majtek, trzech sztuk majtek damskich pakowanych po trzy, swetra męskiego koloru granatowego, swetra męskiego w granatowe paski oraz trzech koszulek męskich o łącznej wartości 854,79 złotych na szkodę (...) S.A. Ze sklepu (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dwunastu sztuk męskich bokserek o łącznej wartości 813 złotych na szkodę (...) S..

z o.o. Przedmioty te były sukcesywnie przenoszone do samochodu marki T. (...).

Zachowanie T. B. zwróciło uwagę funkcjonariuszy Policji P. K. oraz K. K.. T. B. zachowywał się nerwowo. Szedł z torbą na zakupy. Funkcjonariusze Policji rozpoczęli obserwację mężczyzny. T. B. szedł w stronę samochodu marki T. (...). W samochodzie siedział drugi mężczyzna, tj. P. S.. Obydwaj mężczyźni stanęli przy tylnych drzwiach pojazdu i zaczęli przeglądać ubrania, które znajdowały się na tylnej kanapie w samochodzie oraz w torbie przyniesionej przez T. B.. Funkcjonariusze Policji postanowi wylegitymować mężczyzn, którzy wtedy zaczęli się denerwować i odłożyli oni ubrania do wnętrza pojazdu. Część ubrań posiadała klipsy zabezpieczające. T. B. oraz P. S. zostali zatrzymani i przewiezieni do (...) W. II.

Dowód: częściowo wyjaśnienia T. B. – k. 306-307, częściowo zeznania P. S. – k. 268-269, zeznania P. K. – k. 32-33, 250, zeznania świadków – pracowników sklepów: A. W. – k. 26-27, E. K. – k. 46-47, D. K. – k. 50-51, A. C. – k. 54-55, M. R. – k. 58-59, K. S. – k. 89-90, protokół zatrzymania osoby – k. 2-3, 10-11 protokół przeszukania osoby – k. 5-8, 20-23, protokół przeszukania pojazdu marki T. (...) – k. 14-18, protokół przeszukania mieszkania – k. 38-41, protokół oględzin rzeczy – k. 62-64, protokół oględzin płyty CD z zapisem monitoringu ze sklepu (...) – k. 106-110.

T. B. urodził się (...) w W.. Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest technikiem ekonomistą. Obecnie pracuje jako taksówkarz i instruktor sportowy. Osiąga dochód w wysokości około 2 500,00 złotych miesięcznie. Jest żonaty. Ma syna oraz pasierbicę, którzy pozostają na jego utrzymaniu. W przeszłości był karany za przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie leczył się psychiatrycznie lub odwykowo.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 193, wyjaśnienia oskarżonego T. B. – k. 306-307, informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 298-299.

W toku postępowania przygotowawczego, jak również na początkowym etapie postępowania sądowego **T. B.** nie chciał zajmować stanowiska, co do tego czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie oskarżony

korzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (protokół przesłuchania – k. 68-69, protokół przesłuchania – k. 99-100, protokół przesłuchania – k. 129-130, protokół rozprawy z dnia 21 sierpnia 2018 r. – k. 193).

Na ostatnim terminie rozprawy, po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego, oskarżony oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił wówczas, że pojechał do Galerii (...) razem ze swoim kolegą z osiedla – P. S.. T. B. wyjaśnił, że to był jego pomysł, aby pojechać do Galerii (...). Jego żona zamówiła bowiem w jakimś sklepie sandały, które trzeba było odebrać. Oskarżony spotkał P. S. przypadkowo na osiedlu. Zaproponował mu wspólny wyjazd do Galerii (...). Z tego co oskarżony pamięta, to mężczyźni wspólnie poszli do sklepu (...) po zamówione sandały. Oskarżony nie pamięta, czy były one opłacone, czy też nie.

W trakcie jak T. B. załatwiał coś przy kasie lub już po tym jak mężczyźni wyszli z ww. sklepu (...) poprosił o klucze do samochodu. Oskarżony dał mu kluczyki, a sam postanowił pochodzić po sklepach. To trwało około pół godziny. P. S. miał zadzwonić do oskarżonego. Po jakimś czasie P. S. zadzwonił do oskarżonego

z informacją, że czeka na niego przy samochodzie zaparkowanym przy stacji benzynowej niedaleko głównego wejścia do Galerii (...). Gdy oskarżony podchodził do samochodu, to zobaczył, że jest on zastawiony przez inny pojazd – nieoznakowany radiowóz policyjny. Kiedy oskarżony podszedł do samochodu, to okazało się, że w pojeździe jest dużo skradzionych ubrań. Oskarżony zaprzeczył, jakoby przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w trakcie rozmowy z funkcjonariuszem Policji. Oskarżony zeznał, że te sandały dla żony miał cały czas przy sobie. One były w pudełku, które znajdowało się w reklamówce. Policjanci nie zabrali wówczas tych butów, ponieważ oskarżony miał dowód ich zakupu (protokół rozprawy z dnia 14 maja 2019 r. – k. 306-307).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego T. B. jedynie w nieznaczej części zasługują na miano wiarygodnych. Ze zgromadzone w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony T. B. wraz z P. S. udali się z B. do Centrum Handlowego Galeria (...) samochodem T. (...) należącym do oskarżonego. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami świadka P. S..

W pozostałym zakresie Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego nie mogą stanowić podstawy czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Przede wszystkim wskazać należy, że wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka P. K.. Świadek ten zeznał, że oskarżony miał ze sobą torbę (reklamówkę), w której znajdowały się ubrania. Oprócz tego w samochodzie na tylnej kanapie również znajdowały się ubrania, w tym bielizna kobieca, a część tej odzieży miała jeszcze klipsy zabezpieczające. Przesłuchani w sprawie funkcjonariusze Policji nie wspominali natomiast, że któryś z mężczyzn miał ze sobą nowe, kobiece sandały marki T. H.. Zarówno w toku przeszukania pojazdu marki T., jak i podczas przeszukania oskarżonego nie ujawniono takiego przedmiotu. Jedną odzieżą ww. marki były spodnie ujawnione w toku czynności przeszukania. Świadek P. S. również nie wspominał, że głównym celem wyjazdu do Galerii (...) był odbiór zamówionych butów. Oskarżony natomiast wyjaśnił, że rozdzielili się z P. S. w sklepie (...) lub tuż po jego opuszczeniu. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na miano wiarygodnych i stanowią jedynie wyraz przyjętej linii obrony. Świadek P. K. zeznał, że oskarżony zachowywał się nerwowo, rozglądał się w drodze do samochodu, co wzbudziło zainteresowanie funkcjonariuszy Policji. Podczas czynności legitymowania mężczyźni zachowywali się nerwowo. Wiarygodność wyjaśnień oskarżonego podważają również sprzeczności występujące w wersji wydarzeń przedstawionych przez niego oraz przez świadka P. S..

W toku postępowania sądowego przesłuchano w charakterze świadka **P. S.** W ocenie Sądu zeznania tego świadka nie zasługują na miano wiarygodnych

w zakresie, w jakim P. S. zeznawał, że T. B. nie uczestniczył w kradzieży ubrań ze sklepów w Galerii (...). Świadek zeznał, że pojechał wspólnie z oskarżonym na zakupy do Galerii (...). Mężczyźni rozdzielili się. Po jakimś czasie świadek wziął od oskarżonego kluczyki do samochodu, aby zanieść skradzione przedmioty. Świadek zeznał, że trzy razy chodził do samochodu ze skradzionymi rzeczami. Świadek pożyczył kluczyki, ponieważ po wejściu do Galerii zorientował się, że zostawił w samochodzie swój telefon. Jak zeznał świadek, kluczyki do samochodu pożyczył od oskarżonego 15-20 minut po tym jak weszli do centrum handlowego. Podczas całego pobytu miał te kluczyki ze sobą. Świadek zeznał, że mężczyźni spotkali się na koniec. Nie mówił oskarżonemu co robił, a Policja skradzione przedmioty znalazła w bagażniku (protokół rozprawy z dnia 17 lipca 2018 r. – k. 268-269). Świadek nie potrafił dokładnie wskazać, kiedy pożyczył kluczyki od samochodu. Raz bowiem wskazywał, że było tuż po wejściu do centrum handlowego,

gdy zorientował się, że nie ma swojego telefonu. Potem zeznał, że kluczyki pożyczył od oskarżonego po około 15-20 minutach od momentu wejścia do centrum handlowego. W ocenie Sądu zeznania świadka mają na celu przejęcie wyłącznej odpowiedzialności za te zdarzenie. Należy zauważyć, że świadek został prawomocnie skazany za ten czyn i odbywał karę ograniczenia wolności. Świadek P. K. wskazał, że w torbie, którą miał oskarżony również były ubrania pochodzące z kradzieży.

W ocenie Sądu na miano wiarygodnych zasługują zeznania **P. K.**, który jest funkcjonariuszem Policji. Podczas przesłuchania przed Sądem świadek nie pamiętał okoliczności zdarzenia, jednakże potwierdził zeznania składane na etapie postępowania przygotowawczego. Świadek zeznał wówczas, że w dniu 11 sierpnia 2016 r. zauważyli wraz z st. sierż. K. K. w pobliżu Galerii (...) mężczyznę z reklamówką, który zachowywał się on nerwowo i obserwował otoczenie. Policjanci podjęli obserwację mężczyzny, który następnie podszedł do samochodu marki T. (...) o nr rej. (...). W samochodzie znajdował się drugi mężczyzna. Mężczyźni podeszli do tylnych drzwi i zaczęli przeglądać znajdujące się na tylnej kanapie ubrania. W reklamówce również były ubrania. Mężczyźni zostali wylegitymowani. Zdenerwowali się na widok Policjantów. W samochodzie znajdowało się dużo damskiej bielizny oraz innych ubrań. Część z nich miała klipsy zabezpieczające. Mężczyźni przyznali się do dokonania kradzieży w sklepach na terenie Galerii (...) (protokół przesłuchania – k. 32-33, protokół rozprawy – k. 250). Zeznania świadka są spójne, logiczne, a nadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w protokołach przeszukania oraz zatrzymania rzeczy. Ponadto zeznania świadka korespondują z zeznaniami świadków – pracowników sklepów na terenie Galerii (...), którzy rozpoznali przedmioty ujawnione w pojeździe marki T. (...) jako rzeczy pochodzące z ich sklepów. Świadek P. K. jest osobą obcą dla oskarżonego. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby podważać bezstronność czy wiarygodność świadka.

W toku postępowania sądowego przesłuchano drugiego funkcjonariusza Policji, tj. **K. K.**. Świadek ten nie pamięta przedmiotowej interwencji w związku z tym, że na terenie Galerii (...) dochodzi do bardzo dużej liczby kradzieży sklepowych (protokół rozprawy z dnia 04 kwietnia 2019 – k. 301).

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania pracowników sklepów z Galerii (...): A. W. (protokół przesłuchania – k. 26-27), E. K. (protokół przesłuchania – k. 46-47), D. K. (protokół przesłuchania – k. 50-51), A. C. (protokół przesłuchania – k. 54-55), M. R. (protokół przesłuchania – k. 58-59) oraz K. S. (protokół przesłuchania – k. 89-90). Osoby te rozpoznały przedmioty pochodzące ze sklepów, w których pracują. Osoby te jednak nie były naocznymi świadkami kradzieży.

Nie budziły wątpliwości Sądu pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy. Dowody te zgromadzone zostały prawidłowo, zaś rzetelności, prawdziwości i fachowości powyższych dokumentów strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tych cech owym dokumentom odmówić.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił uznać oskarżonego T. B. za winnego tego, że w dniu 11 sierpnia 2016 roku w W. na terenie Centrum Handlowego Galeria (...) przy ulicy (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z P. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia odzieży o łącznej wartości 2 774, 99 złotych, a w tym:

- ze sklepu (...) kurtki męskiej koloru niebieskiego o wartości 299 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.,
- ze sklepu (...) spodni męskich o wartości 449 złotych na szkodę H. S. S. z o.o.,
- ze sklepu H (...) czterech sztuk majtek damskich oraz czterech sztuk majtek w zestawie po trzy sztuki o łącznej wartości 359,20 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.,

- ze sklepu (...) trzynastu sztuk majtek, trzech sztuk majtek damskich pakowanych po trzy, swetra męskiego koloru granatowego, swetra męskiego w granatowe paski oraz trzech koszulek męskich o łącznej wartości 854, 79 złotych na szkodę (...) S.A.,

- ze sklepu (...) dwunastu sztuk męskich bokserów o łącznej wartości 813 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona występkę z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Za zabór uznaje się z kolei wyjęcie rzeczy spod władztwa innej osoby i objęcie jej we władanie przez sprawcę wbrew woli osoby dysponującej i bez podstawy prawnej. Kradzież jest przestępstwem umyślnym i kierunkowym. Sprawca tego przestępstwa działa w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, co oznacza że zamierza traktować ją jaką własną czyli włączyć ją do swojego majątku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1998 roku, IV KKN 98/98). Przepis art. 12 § 1 k.k. (poprzednio: art. 12 k.k.) stanowi natomiast, że dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony.

Stosownie natomiast do treści art. 18 § 1 k.k. za współsprawstwo odpowiada ten, kto wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wykonuje czyn zabroniony. Jest to sprawstwo oparte na porozumieniu dotyczącym wspólnego wykonanie czynu zabronionego, które charakteryzuje się po stronie każdego ze współników (partnerów) odgrywaniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika więc, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców (zob. także post. SN z 5.7.2018 r., V KK 206/18, Legalis). Podobnie w post. z 17.9.2008 r. (III KK 274/08, KZS 2009, Nr 1, poz. 19) Sąd Najwyższy stwierdził, że przypisanie przestępstwa w postaci współsprawstwa oznacza odpowiedzialność karną za wspólne działanie, choćby sprawca sam nie wypełnił znamion przypisanego czynu, jeżeli tylko działanie innych akceptował i w nim uczestniczył.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać za udowodnione sprawstwo oskarżonego T. B. co do zarzucanego mu czynu. Wprawdzie kamery monitoringu nie zarejestrowały momentu kradzieży dokonanej przez oskarżonych, jak również pracownicy sklepów nie byli świadkami takiego zachowania, to jednak wskazać należy, że w ocenie Sądu oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. T. B. oraz P. S. udali się do Galerii (...). Podczas tego pobytu mężczyźni w pewnym momencie rozdzielili się. P. S. jako pierwszy wrócił do samochodu marki T. zaparkowanego w pobliżu Galerii (...). Następnie do samochodu wrócił oskarżony, który miał ze sobą reklamówkę, w której znajdowały się ubrania. Oprócz tego w samochodzie na tylnej kanapie również znajdowały się ubrania pochodzące ze sklepów. Część z tych ubrań miała jeszcze klipsy zabezpieczające. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do tego, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu

z P. S. dokonali kradzieży ze sklepów działających na terenie Galerii (...). Oskarżony wiedział, że P. S. dokonał kradzieży z tych sklepów. Także P. S. miał świadomość, że T. B. ukraść część odzieży ze sklepów, która następnie znajdowała się w torbie. Mężczyźni zapewne w pewnym momencie rozdzielili się w Galerii (...), aby nie wzbudzać podejrzeń. Jak zeznał świadek K. K. z reguły kradzieże sklepowe są dokonywane pojedynczo. Rzadko się zdarza, aby w kradzieży w jedynym sklepie zaangażowane były dwie lub trzy osoby. Niezależnie od powyższych rozważań należy zauważyć, że świadek P. K. zeznał, iż podczas zatrzymania oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a w trakcie przesłuchania w związku z przedstawieniem zarzutów P. S. wprawdzie odmówił składania wyjaśnień, jednakże przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. kradzieży dokonanej wspólnie i w porozumieniu

z T. B.. Wówczas P. S. nie wspominał o tym, że działał samodzielnie, a oskarżony T. B. o niczym nie wiedział.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony T. B. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przy wymiarze kar Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Według treści art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do treści przepisu art. 53 § 2 k.k. Sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się sprawcy po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wina oskarżonego T. B. co do przypisanego mu czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie budzi wątpliwości. Oskarżony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi. Nie zachodziła przy tym żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu albo winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji. W momencie dokonania przypisanego czynu zabronionego oskarżony miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem.

Przypisany oskarżonemu czyn cechuje się również znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ponadto z akt sprawy nie wynika by w stosunku do oskarżonego zachodziła sytuacja uzasadniająca zrozumienie ze strony Sądu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary – przy zastosowaniu art. 37a k.k. – Sąd uznał, że adekwatną wobec oskarżonego, uwzględniającą zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości jego czynu, będzie kara ograniczenia wolności w wymiarze 8 miesięcy, polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin. W ocenie Sądu kara wymierzona oskarżonemu jest najwłaściwszą w okolicznościach niniejszej sprawy. Spełni ona zarówno cele prewencji szczególnej, jak i prewencji generalnej. Nieodpłatna praca oskarżonego na cele społeczne umożliwi mu zrehabilitowanie się wobec społeczeństwa, a także pozwoli na uświadomienie sobie, że każde popełnione przestępstwo będzie wiązać się z reakcją karną wymiaru sprawiedliwości. Wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności w wyżej wymienionej wysokości oraz ustalając liczbę godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne Sąd w szczególności miał na względzie uprzednią karalność oskarżonego, co stanowiło okoliczność obciążającą oskarżonego. Jednocześnie Sąd uwzględnił okoliczność, że oskarżony pracuje zawodowo i posiada na utrzymaniu rodzinę. W ocenie Sądu oskarżony będzie miał jednak możliwość pogodzenia pracy zawodowej oraz orzeczonej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W punkcie II wyroku Sąd na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu T. B. na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 sierpnia 2016 roku, godz. 17:35 do dnia 13 sierpnia 2016 godz. 09:45 (protokół zatrzymania – k. 10-11).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie III wyroku na podstawie art. 627 k.p.k. Koszty te wyniosły łącznie 270,00 złotych. Wysokość opłaty (180,00 złotych) ustalono na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Wysokość kosztów nie jest znaczna i w ocenie Sądu oskarżony ma możliwość ich uiszczenia, a koszty te są tylko i wyłącznie wynikiem zachowania

obwinionego, nie można w tym stanie rzeczy oczekiwać, że ogół społeczeństwa, w tym osoby które przestrzegają nałożone na nich obowiązki, ze swoich podatków będą ponosić konsekwencje finansowe zachowania oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy oskarżonego, a także oskarżonemu z pouczeniem o prawie wniesienia apelacji.